

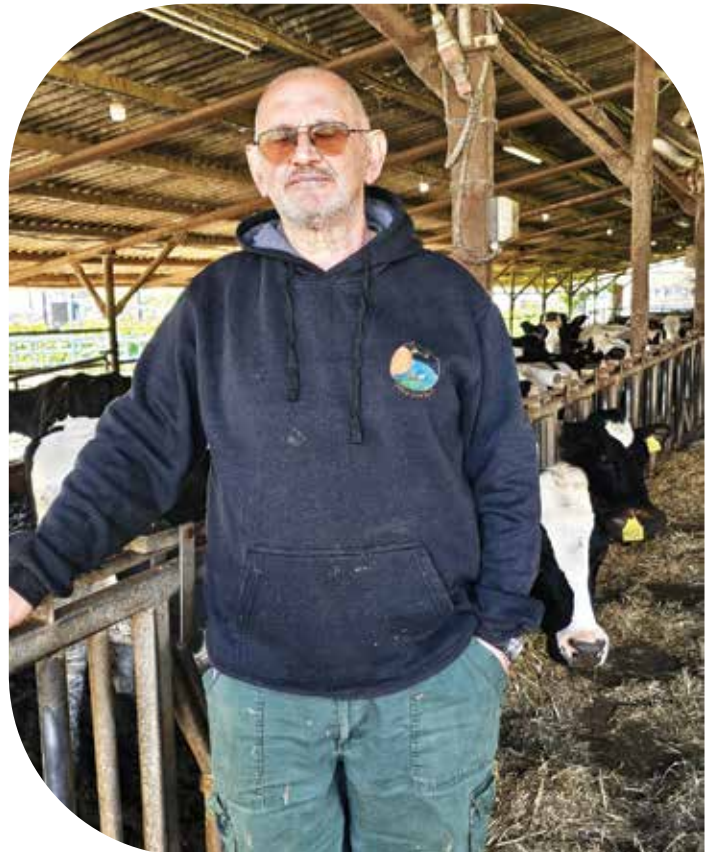
רפת עמיר

"קיבוץ עמיר לא קיבוץ מפונה, אז אין בעיית כוח אדם אך מצד שני לא נעים, מרגישים את המלחמה, בפן המקצועית אין לנו בעיה, יכול להיות שהפרות בסטרוס, אך זה לא נראה בחלב בינתיים. הביטוי הכי נורא, זה שהתרגלנו, אנחנו חיים בעצם במלחמה מתמשכת", כך אומר לנו איתי זמיר, מנהל רפת עמיר •

איתי זמיר, חבר קיבוץ איילת השחר, מנהל את רפת עמיר 7 חודשים, רפת בעלת מכסה של 3.9 מיליון ליטר, 320 חולבות, איתי "למרות המלחמה, אנחנו אופטימיים, מגדילים את הרפת, בונים סככות, אנחנו ממש בעיצומה של בניה. מקווים שהמכסות בצפון יגדלו עקב המלחמה. כולנו טיפשים אבל אופטימיים, אנחנו כאן, כי ככה חינו אותנו". איתי ממשיך ואומר "בפן הכללי, איום ונורא, הכבישים ריקים כבר חודשים, קריית שמונה עיר רפאים, לפעמים נוסע לכפר גלעדי, ההרגשה קשה מאוד, כאב לב. תחושה שהכל נטוש באצבע הגליל, אין חיים, ענף התיירות התרסק כבר מזמן". בתשובה לשאלה האם יחזרו לאחר חתימת הסכם הפסקת האש, משיב איתי "אני מניח שהקהילות הקיבוציות יחזרו, באשר לקריית שמונה, אני מניח שיחזרו המבוגרים, לדעתי חלק גדול מהתושבים השתקעו כבר במקום אחר, זה עצוב מאוד. להגיד לך שאני מאמין שהממשלה תירתם לשיקום, אני לא מאמין. אין כאן באמת מדינה, אין משילות, גם מנקודת המבט הקטנה של הרפת. פינו תושבים, נותנים להם כסף ובזה המדינה סיימה את תפקידה, זו לפחות התחושה".

העתיד ?

"מה שהיה הוא שיהיה, תהיה איזו הפסקת אש ואז הכל יחזור למה שהיה. בסוף הגליל ישתקם, אני מאמין באנשים כאן, הגליל ישתקם עם או בלי המדינה. הקהילות יחזרו לכאן ואולי ייקח זמן אך אצבע הגליל ישתקם, כמו שאמרתי, טיפש אבל אופטימי". ◀



אין כאן באמת ממשלה ואין כאן משילות. איתי זמיר